

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΜΑΞ ΚΑΙ ΛΑΞ ΦΙΣΣΕΡ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ

Τώσοιμπε ο φιλαράκος...

Όταν έφτασε ή κανονική ώρα, ό κ. 'Αλφρέδος Ζιτενά, ιδιοκτήτης του γνωστού καταστήματος «Μπαζάρ Πα- ραξίν», έβλεπε τό μαγαζί του και, κατά τη συνήθειά του, πήγε νά πάρη τό δρεκτικό του στό μεγάλο κερφετέο της πλατείας. Τό Πιτιβιέρο είνε μιá μικρή κοινότητα, σχεδόν χωριό, έχει όμως πλατεία και μεγάλο κερφετέο.

Καθώς περνούσε άφηρημένος άνά- μεσα από τή τραπέζια γιά νά πάη στη συνηθισμένη του θέσι, πές από άτυ- χία, πές από άφηρημάδα, πάτησε την ούρα του Σαντεζλαίρ, του άχώ- ριστου σκύλου του κ. Προτεστόν, του μοναδικού συντάκτου και κατά συνέπεια άρχισιντάκτου του «Φάρος».

Ό κ. Προτεστόν σηκώθηκε άμέσως άγριωμένος: — Πού τάχει τό μάτια σου, ζώνη!.. 'Ηλίθιε!.. φώναξε.

Ό καϊνέμος ό κ. Ζιτενά τάχισε. Ουμήθηκε κατατρομαγμένος πός ό κ. Προτεστόν είχε την φήμη τρωμερού ξιφομάχου σ' όλο τό Πιτι- βιέρ. 'Η αλήθεια είνε πός από τότε πού ήθε γιά νά βγάλη τό «Φάρος», πέντε χρόνια τώρα, δέν έμνομαζήσε ούτε μιá φορά, "Όλοι όμως τον έφορμα άκούγοντας τό κατορθώμα του καθώς τους τή δηγόταν ό ίδιος. Κόσμο και κοινότητα είχε σπείλσει και πεσοποιεί, κατά τή λεγόμενά του.

— Σάς... Σάς ζητώ... συγγνώμη... χίλιες φορές συγγνώμη... τραύλασε ταπεινά ό κ. Ζιτενά. Δέν... δέν τον είχα δει τον κέρια... τό σκύλο σας... συγγνώμη...

Σάν νά τον άγρίωναν περισσότερο τά λό- για αυτά, ό κ. Προτεστόν σηκώθηκε άπάνω και, παραμερίζοντας την κερφέλα του, προ- χώρησε άπειλητικός.

— Δέν είδες;... Δέν είδες, είπες;... Και όμως είνε κοτ'ζάκι σκύλαρος, βρέ βιά- κα!... Δέν είνε καμιά μύγα!...

— Ναι... Έχετε δικιο... βέβαια έχετε δι- κιο... μιá νά... καταλαβαίνετε... ήμουν άφη- ρημένος...

Φαίνεται όμως πός ή έξηγήσεις αυτές πείραξαν έξαιρετικά τον κ. Προτεστόν, γιατί, χωρίς νά γίνη κερφό, κατάφερε δύο ηχηρό- τατα χαστούκια στό μάγουλο του άτυχού κ. Ζιτενά.

— Και τώρα, χίριέ μου, έπρόθεσε κατό- πιν, άν έχη φιλότιμο και δέν είσαι μακα- ρός, ξέρεις, ύποδέχο, τί σου μένει νά κάνης.

***

Τό Πιτιβιέρο είχε και καθηγητή της Ξι- φασίας, τον κ. Κοτινάκ.

Τί του είχε συμβεί τάχα του κ. Κοτινάκ και ζήτησε έξελξη την ήμέρα με τόσο άσχη- μο κέφι; Καμιά αίσθηματική άπογοήτευση; "Όχι, γιατί ό κ. Κοτινάκ δέν είχε ποτέ του καρδιά. Στενοχώρια χρηματική; Όχι κι' αυτό, γιατί ήταν γνωστό πός είχε λεφτά. "Όποσδήποτε ζηνότανος είνε με άηδία: — Φτάνει λεφτά! Βασέθηκα τή ζωή. Πρέπει νά τού δίνω...

Και άρχισε νά σκέφτεται ποιόν τρόπο άυτοκτονίας έπρεπε νά προ- τιμήση. Στο τέλος άποφάσισε... Πήρε από την δολοθήκη του ένα ξιφος και με μιá λίμα άρχισε ν' άκονίζη την άχμη του. Δέκα λε- πτά τον άπασχόλησε αυτή ή δουλειά κι' όταν τελείωσε, άφισε τή λίμα μουρμουρίζοντας:

— Αυτό είνε!... Άλλος τρόπος δέν ύπάρχει γιά νά πεθάνη ένας διάσημος ξιφομάχος σάν και μένα!... Τόσο τό χειρότερο γιά τον πρότο βιάζα πού θά μου παρουσιαστή σήμερα γιά νά τού κάνω

χης ντέ Ραϊζ, ούτε οι άλλοι Γάλλοι στρατάρχα που πολεμούσαν τό Καλαί... Δέν ήταν άλλος από τον πρώην αξιμαλωτό του, τον ύ- ποκόμητα ν' 'Εξμές. 'Ο λόρδος Βέντγουορθ τον έννοιωθε πούλ κον- τά του και γι' αυτό δέν κοιμόταν...

XVI

ΜΕΤΑΕΥ ΔΥΟ ΑΒΥΣΣΩΝ

Τό φρούριο του Ρίσιμπανζ πού έξ αίτίας των όχτ(ό πλευρών του όνομαζόταν κι' 'Οχτάγονος Πύργος, ήταν χτισμένο στην είσοδο του λιμανιού του Καλαί κι' ό γρανίτινος όγκος του δέσποζε πάνω άπ' τους βράχους, στους οποίους συντρίβη ή θάλασσα τό κίματά της.

'Η θάλασσα λοιπόν ήταν έξαιρετικά άγροεμένη τή νύχτα έξελξη της 4ης πός την 5ην Ιανουαρίου 1558, κατά τις τέσσερες τό πρώο. Σέ μιá στιγμή λίγο μετά την άνακατάστασι του σκοπού των 2—4 έλάμω στην έπαλξη του πάργου με τό σκοπό των 4—6, μιá περιεργη κορυφή άκούστηρε μέσ' άπ' τό θόρυβο των κίματων.

(Ακολουθεί)

μάθημα Ξιφασίας. Θέλει, δέν θέλει θά μου προσφέρει τή μικρή αυτή υπηρεσία.

'Εξαφνα ή πόρτα χτύπησε και ό κ. Ζιτενά μπήκε μέσα.

— Άφού δίστασε γιά μιá στιγμή, έφτασε στό προκειμένο. — Θά μάθατε ίσως, κ. Κοτινάκ, είνε, τό χθεσινό έπεισοδιό μου με τον κ. Προτεστόν. Αναγκάστηκα νά τού στείλω τους άμυγνούς μου... 'Αλλά, δυστυχώς, δέν έχω πάσει πού μου σπαθί στά χέρια μου... Σάς παρακαλώ, λοιπόν, νά μου δώσετε όποιο-όποιο μερικά μα- θήματα...

— Έχαριστώ, κ. Ζιτενά... άγαπήτ' μου κ. Ζιτενά... ενχαριστώ... άπάντησε ό δολοδιδάσκαλος.

Ό κ. Κοτινάκ ήταν όλος χαρά γιά την ευκαιρία πού του παρου- σιάζόταν. Είπε λοιπόν στον καινούργιο μαθητή του νά βγάλη τό σα- κιακί του και κατόπιν, παραδίδοντας τό σπαθί πού κρατούσε, πρό- σθεσε:

— Πάρτε τό παιχνιδάκι αυτό. Με τό δεξί... 'Ετσι... Και τώρα πρώτα-πρώτα θά σάς μάθω την έφοδον.

'Υστερα από λίγα λεπτά, όταν ό μαθητής άρχισε νά καταφέρνη τή στάσι—τό δεξί πόδι πενήντα πότους μπροστά από τ' άριστερό— πήρε και ό κ. Κοτινάκ ένα άλλο ξιφος και στάθηκε άπάναντί του.

— Και τώρα, άγαπήτ' μου κ. Ζιτενά, άν θέλετε, προχωρούμε άπό την θεωρία στην πράξι... Βαστάτε γερά τό ξιφος σας... Και όταν σάς πού μάξω; θά δομήσετε άπάνω μου... μη ξεχνάτε πός είμαι ό αντίπαλός σας αυτήν τή στιγμή... Λοιπόν... Μάξω!

Είνε πάντοτε δυσάρεστο νά γίνη κανείς φωνάξ χωρίς νά δέλη. 'Ασφαλώς όμως κανείς δέν τάχασε τόσο όσο ό κ. Ζιτενά, όταν — έ- πτά δευτερόλεπτα μετά την έφοδό του—άντε- λήφθη ότι δέν είχε πειά άπάναντί του τον κ. Κοτινάκ, αλλά τον μακαρίτη κ. Κοτινάκ, σουβλιωμένο πέρα γιά πέρα.

— Νά πάρ' ή όργη!... Καλά τά κατά- φερα, μουρμούρισε... 'Ενας μόνονα καθηγη- τής της Ξιφασίας ήταν στό Πιτιβιέρ... Και ίσα-ίσα την παραμονή της μονομαζίας μου, τόρα πού είχα ανάγκη από μερικά μαθημα- τα... Κατάφερα ό θάλας με την άδεξιότη- τά μου νά τον σκοτώσω... Μπράβο μου... Καλά νά πάω...

***

'Υπάρχουν μερικά άτυχημα όνειρανό- θωτα στη ζωή. Ό κ. Ζιτενά πούλ κρηγόρα άντελήφθη πός δέν τού χρησίμευε σε τίπο- τε ό μονολόγός του, πάνω από τό πτόμα του μακαρίτη κ. Κοτινάκ. Φόρεσε λοιπόν τό σακ- κιακί και τό καπέλλο του και άφού είδοποίη- σε τον θεωροφό γιά τό δυστύχημα, τραβήξε γιά τό σπίτι του. Κατέβηκε ύστερα στό μα- γαζί του και άρχισε νά δηματίζη κατά μη- κος και κατά πλάτος, έξετάζοντας έκ νέου την κατάστασι. 'Αφού δειόχισε επανειλημέ- νως τό διάστημα από τό τιμήμα έσκευή κα- ρεζιανάς ως τή έπιδιομησία παιδικιάς κατέ- ληξε στό συμπέρασμα ότι, άφού μετά τον θά- νατο του κ. Κοτινάκ δέν ύπρχε πειά άλλος καθηγητής της Ξιφασίας ούτε στό Πιτιβιέρ, ούτε στό περίχωρο, γιά νά μισήσει νά πάρη μερικά μαθήματα πριν άντιμετωπίση τον φοβερό άντιπαλό του, ένα μόνο μέσον τού έμενε. Νά έτοιμάση τό ταχύτερον της βαλίτσες του, νά φύγη από τό Πιτιβιέρ γιά νά μη ξαναγυρίση ποτέ πειά. Και κίνησε πράγματι ν' άνεβή στό δοματιό του γιά νά πάρη τή βαλίτσα του, όταν έξαφνα είδε νά μπαίνουν στό μαγαζί του οι άμυγνές του.

— Μωρέ, μπράβο σου!... άρχισε νά λήθ ό πρώτος μάστες. Μπο- ρείς, αλήθεια, νά καυχήσις πός κοροϊδεψες δολοκλήρο τό Πιτιβιέρ... Χθές τό θράδυ άκούη έλεγες δεξιά κι' άριστερά πός δέν έπισσεσ ποτέ σου σπαθί στό χέρι σου... Και τί μαθαίνει ό κόσμος σήμερα;... "Όλος ό κόσμος, λοιπόν, έμαθε τό πρωτό σοκότιος με τό ξιφος σου... Ποιόν;... τον καθηγητή της Ξιφασίας... άπλοστάτα... Μπράβο σου!... καλά μάς κοροϊδεψες!...

— Νά σάς πω και την αλήθεια, άρχισε νά λήθ ό δεύτερος μά- στες, άμα λάβη κανείς ύπ' όψην τό γεγονός αυτό, πρέπει νά κινήη με έπιείκεια και την διαγωγή τού φτωχού του Προτεστόν. Βέβαια, έκανε ως τόρα σε όλους των παλληκαρά... 'Αλλά τί νά σάς πώ... 'Αν ή- μων στη θέσι του, όμολογώ πός θά δειλιζα και θά έκανα ό,τι έκανε κι' αυτός...

Τι έκανε, λέει; Μιλούσαν γιά δειλία τού Προτεστόν; Και θάκαναν, λέει, τό ίδιο στη θέσι του;... Τι έκανε λοιπόν ό Προτεστόν; Διστακτικός, αλλά και τρωμερός περιεργος, ό κ. Ζιτενά, ερώτησε σχεπικά πός φίλους του.

— Πός;... τού άπάντησε με γέλια. Δέν τώμαδες, λοιπόν, άκό- μα;... 'Απλοστάτα, ό φίλος μας ό Προτεστόν μάλις έμαθε πός έσού- βλιος τον καϊνέμο τον καθηγητή της Ξιφασίας, έτοιμάσε βιαστικά τά πράγματά του και πού μισήσ ώρας τον είδαν ν' άνεβαίνει με τή βαλίτσα του στό χέρι στη δεύτερα θέσι τού έξπρές. Τώσοιμπε ό φι- λάρκος και σίγουρα δέν θά ξαναγυρίση ποτέ πειά στό Πιτιβιέρ.